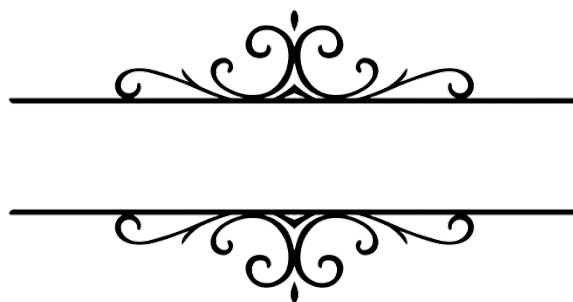

De Dood of de Liefde

JODY HENS

HOOFDSTUK EEN

Esmeray

NAAR ADEM HAPPEND, voel ik hoe de lucht in mijn longen snijdt. Hopelijk is de afstand ver genoeg nu en ben ik aan hen ontsnapt.

“Waar is die volle maan als je hem nodig hebt,” vloek ik binnensmonds. Zodra ik op

adem ben gekomen, hoor ik de stemmen dichterbij komen.

“Ze moet hier ergens zijn.”

“Ze kan niet ver gekomen zijn.”

“Shit!” Meteen zet ik het weer op een lopen. De bomen flitsen langs me heen, takken zwiepen en striemen mijn armen en benen.

De regen stroomt in mijn gezicht. Het licht van de volle maan geeft mij net genoeg zicht om te kunnen zien waar ik loop. Terwijl ik zo behendig mogelijk obstakels ontwijk, spits ik mijn oren om te luisteren naar de geluiden om me heen. De takken kraken onder de voeten van mijn achtervolgers, ook al is de afstand tussen ons behoorlijk groot. Een zweem van hun menselijke lucht wordt door de wind megedragen en prikkelt mijn neus. Van achter de bomen zie ik de schaduwen van nachtdieren. Een uil die roerloos op een tak zit, maar ook een kleine veldmuis die tussen de bladeren scharrelt. Mijn lange zwartpaarse haren wapperen tegen mijn gezicht.

Eindelijk zie ik in de verte mijn kasteel. Zo snel als mijn benen mij nog kunnen dragen, zet ik het op een sprintje. Struikelend over mijn lange donkere mantel, bereik ik de deur. Net op tijd, want ik kan de lichtstralen van de lantaarns al door de bomen zien zwiepen. Hijgend trek ik de deur open. De gietijzeren klopper, in de vorm van een drakenkop, slaat met een klap tegen de deur aan. Bam! Met een smak smijt ik de deur achter me dicht.

“Uwe Majesteit,” zegt Redmond verbaasd, “wat is er gebeurd?” Met grote ogen kijkt hij me aan.

Terwijl ik op adem probeer te komen, vertel ik

Redmond: “Ze zaten weer eens achter me aan. Wanneer geven ze het nou eens op!” Giftig spuwen mijn ogen vuur. Een straaltje bloed loopt langs mijn mondhoek naar beneden.

“Majesteit, u bloedt! Bent u gewond?”

“Oh Redmond, mijn trouwe lijfwacht, het is vast niets ernstig. Een kleine vleeswond, meer niet.”

Nadat ik op adem gekomen ben, loop ik naar mijn slaapkamer. Pas nu merk ik de stekende pijn in mijn borstkas, die bij iedere stap mijn adem afsnijdt. Al jaren, wat zeg ik eeuwen, ben ik op zoek naar de levensrobijn. Mijn, nee, dé enige hoop voor mijn koninkrijk, maar nog steeds is hij onvindbaar.

In alle rust ga ik in kleermakerszit zitten en neem een boeddha houding aan. Adem in en adem uit. Zodra ik tot rust ben gekomen, concentreer ik me op de wond. Een dieppaarse gloed gloeit om me heen en langzaam de wond sluit zich weer.

In de spiegel staat weer een normaal mens, maar ik weet dat bij elke volle maan het langer en langer duurt.

Doodmoe val ik op bed en sluit mijn ogen. Nog even zie ik flitsen van het gevecht aan me voorbij trekken, maar dan val ik uiteindelijk in slaap.